

KLIMATY

ŚW. ANNY

Nr 401 / 13 listopada 2016 ISSN 2080-0010
XXXIII Niedziela Zwykła

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Mi 3, 19–20a

Oto nadchodzi dzień pałacy jak piec, a wszyscy pyszni i wszyscy wyrządzający krzywdę będą słomą, więc spali ich ten nadchodzący dzień, mówi Pan Zastępów, tak że nie pozostawi po nich ani korzenia, ani gałązki. A dla was, czczących moje imię, wszędzie słońce sprawiedliwości i uzdrowienie w jego skrzydłach.

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 98, 5–9

Pan będzie sędził ludy sprawiedliwie

Śpiewajcie Panu przy wtórce cytry, przy wtórce cytry i przy dźwięku harfy, przy trąbach i przy dźwięku rogu, na oczach Pana, Króla, się radujcie.

Niech szumi morze i wszystko, co w nim żyje, krąg ziemi i jego mieszkańcy. Rzeki niech klaszczą w dłonie, góry niech razem wołają z radości.

W obliczu Pana, który nadchodzi, bo przychodzi osądzić ziemię. On będzie sędził świat sprawiedliwie i ludy według słuszości.

DRUGIE CZYTANIE

2 Tes 3, 7–12

Sami wiecie, jak należy nas naśladować, bo nie wzbudzaliśmy wśród was niepokoju ani u nikogo nie jedliśmy za darmo chleba, ale pracowaliśmy w trudzie i zmęczeniu, we dnie i w nocy, aby dla nikogo z was nie być ciężarem. Nie jakobyśmy nie mieli do tego prawa, lecz po to, aby dać wam samych siebie za przykład do naśladowania. Albowiem gdy byliśmy u was, nakazywaliśmy wam tak: Kto nie chce pracować, niech też nie je! Słyszymy bowiem, że niektórzy wśród was postępują wbrew porządkowi: wcale nie pracują, lecz zajmują się rzeczami niepotrzebnymi. Tym przeto nakazujemy i napominamy ich w Panu Jezusie Chrystusie, aby pracując ze spokojem, własny chleb jedli.

Oto słowo Boże

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Łk 21, 28

Nabierzcie ducha i podnieście głowy, ponieważ zbliża się wasze odkupienie.

EWANGELIA

Łk 21, 5–19

Gdy niektórzy mówili o świątyni, że jest przyozdobiona pięknymi kamieniami i darami, powiedział: Przyjdzie czas, kiedy z tego, na co patrzycie, nie zostanie kamień na kamieniu, który by nie był zwalony.

Zapytali Go: Nauczycielu, kiedy to nastąpi? I jaki będzie znak, gdy się to dzieć zacznie? Jezus odpowiedział: Strzeżcie się, żeby was nie zwiedziono. Wielu bowiem przyjdzie pod moim imieniem i będą mówić: „Ja jestem” oraz: „Nadszedł czas”. Nie chodźcie za nimi. I nie trwóćcie się, gdy posłyszycie o wojnach i przewrotach. To najpierw musi się stać, ale nie zaraz nastąpi koniec.

Wtedy mówił do nich: Powstanie naród przeciw narodowi i królestwo przeciw królestwu. Będą silne trzęsienia ziemi, a miejscami głód i zaraza; ukażą się

straszne zjawiska i wielkie znaki na niebie. Lecz przed tym wszystkim podniosą na was ręce i będą was prześladować.

Wydadzą was do synagog i do więzień oraz z powodu mojego imienia wlec będą do królów i namiestników. Będzie to dla was sposobność do składania świadectwa.

Postanówcie sobie w sercu nie obmyślać naprzód swej obrony. Ja bowiem dam wam wymowę i mądrość, której żaden z waszych prześladowców nie będzie się mógł oprzeć ani się sprzeciwić.

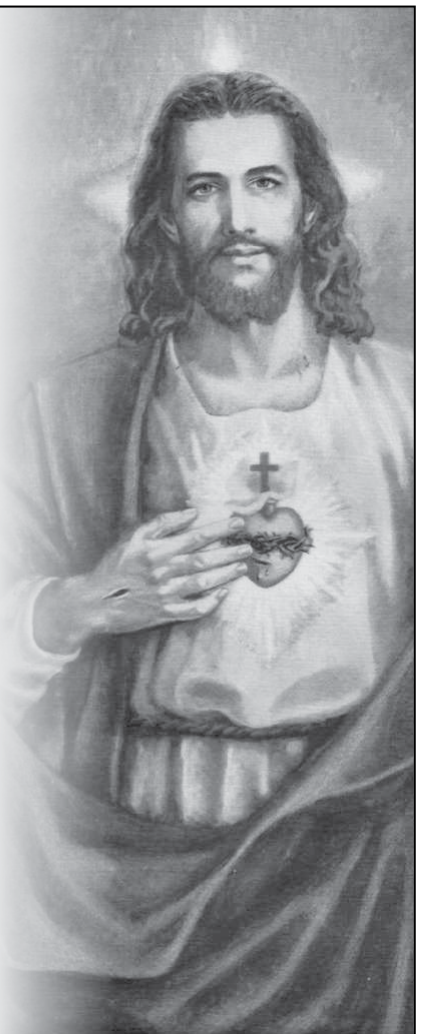
A wydawać was będą nawet rodzice i bracia, krewni i przyjaciele i niektórych z was o śmierć przyprawią. I z powodu mojego imienia będziecie w nienawiści u wszystkich. Ale włos z głowy wam nie zginie. Przez swoją wytrwałość ocalicie wasze życie.

Oto słowo Pańskie

KOMENTARZ

W dzisiejszej Ewangelii ludzie pytają Jezusa: *Nauczycielu kiedy to nastąpi? I jaki będzie znak, gdy się to dzieć zacznie?* (Łk 21, 7). Innymi słowy: jakie będą znaki zapowiadające koniec świata? I Pan Jezus wymienia: (...) *posłyszycie o wojnach i przewrotach (...) będą silne trzęsienia ziemi, a miejscami głód i zaraza; ukażą się straszne zjawiska i wielkie znaki na niebie. Lecz przed tym podniosą na was ręce i będą was prześladować* (Łk 21, 9–12). Jeżeli jednak takie są znaki końca świata, to znaczy, że jest już blisko, bo wszystkie te zjawiska możemy zaobserwować w obecnym czasie: prześladowania chrześcijan na całym świecie, wojna w Syrii i w wielu innych zakątkach ziemi, głód w Afryce, trzęsienie ziemi i trąba powietrzna we Włoszech itd. Prawdą jest też, że występowały one od czasów Jezusa na każdym etapie dziejów. Czy to znaczy, że straciły one swoją rolę i nic już nie wskazują? Znaki końca dziejów są zawsze aktualne – wskazują na potrzebę czujności i gotowości na ostateczne spotkanie z Chrystusem. Nawet jeśli nie będzie to koniec całego świata, to ostateczne spotkanie z Chrystusem następuje dla każdego z nas w momencie śmierci. Żyjmy tak, żeby to był dla nas moment radosny i wyczekiwany.

ks. dr Maciej Raczyński-Rożek

Królowanie Jezusa według *Quas primas*

Dobre przygotowanie do Jubileuszowego Aktu Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana w Polsce wymaga od nas przypomnienia nauki Kościoła na temat królewskiej władzy Syna Bożego. Dokumentem przybliżającym nam tę prawdę wiary jest encyklika *Quas primas* papieża Piusa XI z 1925 roku o ustanowieniu święta Naszego Pana Jezusa Chrystusa Króla. Pius XI przedstawia w niej biblijne i teologiczne podstawy nowego święta oraz wyraził swoje nadzieje z nim związane. Papież spodziewa się odnowienia i umocnienia Kościoła oraz przemian społecznych w duchu praw Chrystusa Króla.

Już na progu swego pontyfikatu w 1922 roku papież Pius XI w encyklice *Ubi arcano Dei* pisał o konieczności przywrócenia Królestwa Chrystusowego pośród ludzi. Według papieża Jezus Chrystus króluje w umysłach jednostek przez naukę Swoją, króluje w duszach przez miłość, króluje w całym życiu człowieka, przestrzegającego Jego prawa i naśladowającego Jego przykład, Chrystus Pan króluje w rodzinie, gdy oparta na sakramencie małżeństwa istnieje jako rzecz święta i nierozdzielna, w której władza rodzicielska wskazuje na ojcostwo Boże, biorąc od Boga początek i nazwę (Ef 3, 15), w której dzieci wzorują się na posłuszeństwie Dziecięcia Jezusa, cały sposób życia tchnie świętością Rodziny Nazaretanckiej. Chrystus Pan króluje w końcu w społeczności państwowej, gdy najwyższą cześć oddaje się Bogu a z Boga wyprowadza się pochodzenie władzy i wszystkie jej prawa, ażeby tym samym nie było nadużycia ze strony rządzących ani braku rozumnego posłuszeństwa ze strony poddanych i aby Kościół cieszył się tym stanowiskiem, jakie mu sam Zbawiciel wyznaczył, to jest był uznany jako organizacja niezależna, jako nauczyciel i przewodnik państw, i narodów, nie w tym znaczeniu, jakoby miał władzę państwową zmniejszać – albowiem państwa posiadają w swoim porządku pełność władzy – ale na to, aby je udoskonalili podobnie jak taska udoskonalą naturę ludzką. W ten sposób staną się państwa dla ludzi walną pomocą w osiągnięciu najwyższego celu, którym jest szczęśliwość wieczna, a równocześnie dadzą trwałą podstawę dla pomysłowości doczesnej. Podsumowując tę naukę papież dodaje, że nie ma pokoju Chrystusowego poza Królestwem Chrystusowym i stąd nie możemy skutecznie pracować nad utwierdzeniem pokoju Chrystusowego, jak właśnie wznawiając Królestwo Chrystusowe.

W swej kolejnej encyklice zatytułowanej *Quas primas* papież rozwija zasygnalizowany wcześniej temat i ogłasza ustanowienie święta Chrystusa Króla. Pius XI posługuje się czterema argumentami przemawiającymi za ustanowieniem nowego święta. Na pierwszym miejscu przedstawia fragmenty Pisma Świętego ukazujące prawdę o królewskiej władzy Syna Bożego. Następnie papież odwołuje się do tradycji liturgicznej Kościoła, w której znajdujemy wiele odniesień do królewskiej godności Pana Jezusa. Trzeci argument papieża ma charakter teologiczny, a jest nim włączony do wyznania wiary w 325 roku na soborze w Nicei dogmat w słowach: *królestwu Jego nie będzie końca* stwierdzający królewską godność Chrystusa. O Soborze Nicejskim papież pisze, że obronił współistotność Słowa Wcielonego z Ojcem, a na tej podstawie, jakby na swoim fundamencie, opiera się panowanie Chrystusa nad wszystkimi narodami. Ostatnim argumentem jest wymiar dydaktyczny święta, które ma szansę postawić tamę rozpowszechniającemu się laicyzmowi i na nowo poddać społeczeństwa pod władzę Jezusa Króla.

Na początku encykliki papież stwierdza, że wylewła nawiedził świat cały na skutek usunięcia Jezusa Chrystusa i Jego najświętszego prawa z obyczajów, z życia prywatnego, rodzinnego i publicznego. W związku z tym papież dodał, że nie będzie nadziei na trwały pokój dla narodów, dopóki jednostki i państwa nie uznają panowania Zbawiciela. Nawiązując do swego papieskiego zawołania, *pax Christi in regno Christi – pokój Chrystusowy* w królestwie Chrystusowym, papież zaznaczył, że odnowienie i umocnienie pokoju może się dokonać tylko przez przywrócenie panowania Chrystusa.

Po omówieniu wydarzeń związanych z obchodzonym w Kościele Rokiem Świętym papież uzasadnia decyzję ogłoszenia święta Chrystusa Króla. W pierwszej kolejności odnosi się do powszechnego zwyczaju nazywania Chrystusa Królem w znaczeniu przenośnym, ze względu na najwyższy stopień dostojęstwa, przez które przewodzi wszystkiemu i wszystkie stworzenia przewyższa. Na tej podstawie Pius XI mówi o królowaniu Jezusa w umysłach, woli i sercach ludzi: *Mówimy przeto, iż Chrystus króluje w umysłach ludzi nie tak dlatego, że posiada głęboki umysł i ogromną wiedzę, ile raczej dlatego, że On sam jest Prawdą, a ludzie powinni zaczerpnąć prawdy od Niego i przyjąć ją posłusznie: mówi się, że króluje również w woli ludzi, nie tyle dlatego, iż nieskazitelna Jego wola ludzka zupełnie stosuje się do najświętszej woli Bożej i jej słucha, lecz, że On naszą wolną wolę nakłania i natchnieniem swoim sobie ją podbija, abyśmy się zapalili do najszlachetniejszych czynów. Wreszcie Chrystus Pan jest Królem serc z powodu swojej, przewyższającej naukę miłości (Efez. III, 19), z powodu łagodności i słodyczy, którą dusze przyciąga do siebie; nie było bowiem i nie będzie nikogo, kto przez wszystkich byłby tak umiłowany, jak Chrystus Jezus.*

Następnie papież wyjaśnia, że Syn Boży, ze względu na posiadanie tej samej istoty co Bóg Ojciec, posiada również najwyższe i nieograniczone panowanie nad całym stworzeniem. Zatem tytuł i władza królewska należy się Chrystusowi jako Człowiekowi, który otrzymał od Ojca władzę i cześć i królestwo.

Chcąc ukazać wiernym podstawy do ustanowienia nowego święta w Kościele, Pius XI przywołał kilka przykładowych fragmentów Pisma Świętego. Ze Starego Testamentu przywołał prorocstwo Balaama (Lb 24, 19), trzy fragmenty z Księgi Psalmów (Ps 2, Ps 44, Ps 71), prorocstwo Izajasza (9, 6–7), Jeremiasza (23, 5), Daniela (2, 44 i 7, 14–15) oraz Zachariasza (9, 9). Z Nowego Testamentu papież zaakcentował poselstwo Archanioła zapowiadającego, że królestwu Chrystusa nie będzie końca (Łk 1, 32–33), naukę Jezusa o Sądzie Ostatecznym (Mt 25, 31–40), przyznanie się Jezusa do swej królewskiej godności wobec Piłata (J 18, 37) oraz mowę pożegnalną, w której Pan Jezus stwierdził, że posiada wszelką władzę na niebie i na ziemi (Mt 28, 18). Ponadto

papież przywołał fragmenty listów apostołskich oraz wizji zawartych w Apokalipsie, które ukazują Pana Jezusa jako Króla królów (1, 5; 19, 16).

Od argumentów z Pisma Świętego encyklika *Quas primas* przechodzi do zasygnalizowania obecnej w liturgii czci dla Chrystusa Króla. Dla Kościoła modlitwa jest prawideł wiary, dlatego papież przypomina, że różnymi słowy, choć przedziwnie jedno i to samo oznaczającymi, wyrażał Kościół te objawy czci i dawniej w starej psalmodii i starych księgach obrzędowych i wyraża je obecnie w modlitwach publicznych, codziennie zanoszonych przed Majestat Boży i w niepokalanej ofierze Mszy Świętej. Warto jeszcze zauważyć, że Pius XI zaakcentował ekumeniczny wymiar kultu Chrystusa Króla, co ujawnia się w harmonii liturgii łacińskiej i liturgii wschodniej.

Przedstawiając argumentację teologiczną papież Pius XI zauważył, że władza Jezusa Króla opiera się na tym przedziwnym zjednoczeniu, które zwą hipostatycznym. Z tego wynika, iż Chrystus nie tylko ma być czczony jako Bóg przez aniołów i ludzi, ale, że aniołowie i ludzie posłuszni i poddani być mają panowaniu jego jako Człowieka: tj. iż przez zjednoczenie hipostatyczne Chrystus ma władzę nad wszystkimi stworzeniami. Cóż może być miłszego i przyjemniejszego do rozważania, jak to, że Chrystus panuje nad nami nie tylko prawem natury Swojej, lecz także i prawem, które nabył sobie przez odkupienie nasze.

Po omówieniu argumentów biblijnych, liturgicznych i teologicznych przemawiających za uznaniem królewskiej godności Chrystusa, Pius XI podejmuje temat trojakiej władzy Pana Jezusa: prawodawczej, sądowniczej i wykonawczej: *Świadectwa zaczerpnięte z Pisma św. o powszechnym panowaniu naszego Odkupiciela aż nadto dowodzą i musimy w to wierzyć niezachwianie, że Chrystus Jezus dany jest ludziom jako Odkupiciel, w którym pokładają mają nadzieję, ale zarazem jest On prawodawcą, któremu ludzie winni posłuszeństwo (Sob. Tryd. Ses. VI, can. 21). Ewangelie bowiem nie tyle opowiadają o Nim, że ustanowił prawa, ile raczej przedstawiają Go, jak ustanawia prawa; o tych wszystkich, którzy przykazania Jego zachowywać będą, w różnych okolicznościach i w różnych słowach, mówi Mistrz Boski, iż dadzą oni dowód swojej miłości względem Niego i w miłości tej wytrwają (Jan XIV, 15, XV, 10). O władzy zaś sądowniczej, którą Jezus otrzymał od Ojca, sam mówi do żydów, oskarżających Go o znieważenie spoczynku sobotniego, gdy uzdrowił cudownie paralityka: bo Ojciec nikogo nie sądzi, lecz wszystek sąd dał Synowi (Jan V, 22). W tej władzy sądowniczej, jako rzecz nieodłączna od sądu, mieści się także i to, aby sędzia miał prawo nagradzania i karaniania ludzi jeszcze za ich życia. A ponadto przysługują Chrystusowi*

władza tzw. wykonawcza, gdyż wszyscy rozkazów Jego słuchać powinni i to pod groźbą zapowiedzianych kar, których uporni uniknąć nie mogą. Ze słów papieża wynika, że przyjęcie królowania Jezusa pośród ludzi uwidacznia się w przestrzeganiu ustalonych przez Niego praw, respektowaniu Jego wyroków i posłuszeństwie Jego rozkazom. Pisał o tym prorok Izajasz: *Pan jest naszym sędzią, Pan naszym prawodawcą, Pan naszym królem! On nas zbawi!* (Iz 33, 23). Słowa te wyrażają pełnię władzy Boga, który przychodzi do ludzi nie po to, aby nas uciemieżyć, jak to często czynią ziemscy władcy, ale aby zrealizować wobec nas swój zbawczy plan.

Następnie Pius XI omawia duchowy wymiar władzy Chrystusa Króla, któremu podlegają jednak także rzeczywistości ziemskie. Odniesienie władzy Jezusa do rzeczy duchowych przedstawia papież na przykładzie wybranych wydarzeń opisanych przez ewangelistów. Pierwszym z nich jest opis ukrycia się Pana Jezusa przed tłumem, który po cudownym rozmnożeniu chleba chciał Go obwołać swoim królem. Drugim wydarzeniem jest przesłuchanie przez Piłata, któremu Pan Jezus oznajmił, że królestwo Jego nie jest z tego świata. Według papieża duchowy charakter królestwa Jezusa uwidacznia się w tym, że przygotowujemy się do niego przez pokutę, a wstępujemy do niego przez wiarę i chrzest, który odradza nas wewnętrznie: *wymaga od swych zwolenników nie tylko, aby, wyrzekłszy się bogactw i dóbr doczesnych, odznaczyli się skromnością obyczajów i łaknęli i pragnęli sprawiedliwości, lecz także, aby zaparli się siebie samych i krzyż swój nieśli*. Poza tym królestwo Jezusa nie rywalizuje z ziemskimi państwami, a sprzeciwia się jedynie królestwu szatana i mocom ciemności. Za czasów ziemskiego życia Pan Jezus wstrzymywał się od wykonywania posiadanej władzy i wzgardził posiadaniem dóbr materialnych. Także obecnie nie odbiera ludziom panowania nad sprawami doczesnymi. Nie znaczy to jednak, by Chrystusowi władza ta nie przysługiwała. Powołując się na encyklikę *Annum sanctum* Leona XIII papież Pius XI stwierdza, że *Królestwo Odkupiciela naszego obejmuje wszystkich ludzi*. Na poparcie tego przytacza następujący cytat: *Panowanie Jego mianowicie nie rozciąga się tylko na same narody katolickie lub na tych jedynie, którzy przez przyjęcie chrztu według prawa do Kościoła należą, chociaż ich błędne mniemania sprowadziły na bezdroża albo niezgoda od miłości oddzieliła, lecz panowanie Jego obejmuje także wszystkich niechrześcijan, tak, iż najprawdziej cały ród ludzki podlega władzy Jezusa Chrystusa*. Rozwijając tą myśl, papież dodaje, że zarówno poszczególne jednostki, jak i rodziny oraz państwa podlegają Chrystusowi, który dla wszystkich jest źródłem zbawienia. Od Niego też pochodzi wszelka pomyślność i szczęście jednostek i społeczeństw. Dlatego papież stanowczo apeluje: *Niech więc nie odmawiają władcy państw publicznej czci i posłuszeństwa królującemu Chrystusowi, lecz niech ten obowiązek spełnią sami i wraz z ludem swoim, jeżeli pragną powagę swą nienaruszoną utrzymać, i przyczynić się do pomnożenia szczęścia swej ojczyzny*. Następnie papież dodaje: *Przeto, jeżeli kiedy ludzie prywatnie i publicznie uznali nad sobą władzę królewską Chrystusa, wówczas spłynełyby na całe społeczeństwo niestychane dobrodziejstwa, jak należyta wolność, jak porządek i uspokojenie, jak zgoda i pokój*. Warto tutaj dodać, że dobrodziejstwa, które mogą spłynąć na ludzi uznających władzę i prawo Jezusa Króla, nie należą do sfery pobożnych życzeń ludzi naiwnie

wierzących, lecz są istotną częścią dobrej nowiny o zbawieniu.

Według papieża uznanie królowania Chrystusa przyczyni się do uporządkowania wzajemnych stosunków rodzinnych, społecznych i państwowych. Żony w mężach a podwładni w przełożonych powinni czcić Chrystusa, natomiast wszyscy panujący i prawowici przełożeni powinni mieć przekonanie, że *wykonują władzę nie tyle z prawa swego, jak z rozkazu i w zastępstwie Boskiego Króla*. Dzięki temu będą mądrze wypełniać swoje zadania, co zaowocuje dobrem ogółu i szacunkiem dla godności podwładnych, *zakwitnie pokój i wewnętrzny porządek się ustali*. Jest to możliwe dzięki Chrystusowi, Królowi pokoju, który przyszedł *pojednać wszystko, który nie przyszedł, aby mu służono, lecz aby sam służył i który będąc Panem wszystkich dał Siebie za przykład pokory i ustanowił szczególnie prawo nakazujące miłość*.

Pius XI wyraził w *Quas primas* przekonanie, że korzyści, o których była tu mowa, będą mogły spłynąć na społeczeństwo chrześcijańskie, jeśli rozszerzać się w nim będzie znajomość królewskiej godności Chrystusa. Przyczynić się do tego miało nowe święto. Z naszej współczesnej perspektywy możemy stwierdzić, że analogicznych owoców możemy się spodziewać po Jubileuszowym Akcie Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana w Polsce.

Papież Pius XI w ustanowionym święcie widział dla Kościoła lekarstwo przeciw zarazie zeświecczenia, czyli laicyzmu, który stopniowo dojrzewał w społeczeństwie. *Zaczęło się bowiem od tego, że przeczono panowaniu Chrystusa Pana nad wszystkimi narodami; odmawiano Kościołowi władzy nauczania ludzi, wydawania praw, rządzenia narodami, którą to władzę otrzymał Kościół od Chrystusa Pana, aby prowadził ludzi do szczęścia wiekuistego. I wtedy to zaczęto powoli zrównywać religię Chrystusową z innymi religiami fałszywymi i stawiać ją bezczelnie w tym samym rzędzie; następnie podporządkowano ją pod władzę świecką i wydano ją prawie na samowolę rządu i panujących; dalej jeszcze poszli ci, którzy umyśliłi sobie, że należy zastąpić religię Bożą jakowąś religią naturalną, naturalnym jakimś wewnętrznym odruchem. A nie brakło i państw, które sądziły, że mogą się obejść bez Boga i że ich religią to – bezbożność i lekceważenie Boga*. Po ponad dziewięćdziesięciu latach, które upłynęły od napisania tych słów, laicyzm nie tylko utrwalił swoje zdobycze, ale bezwzględnie wciąż podporządkowuje sobie nowe obszary życia poszczególnych ludzi i społeczeństw.

P. XI, papież w okresie od 6 lutego 1922 do 10 lutego 1939

Następnie papież wyraził swoje ubolewanie nad skutkami odrzucenia Jezusa Króla w życiu jednostek i państw: *nasienie niezgody wszędzie porosiewane, płomienie zazdrości i nieprzyjaźni objęły narody, co powoduje dotąd tak wielką zwłokę w pojednaniu ludów; nieposkromione pragnienia, które często pokrywają się płaszczkiem dobra publicznego i miłości ojczyzny, a z których powstaje rozdzielenie wśród obywateli i ślepy a niepomierny egoizm, na nic innego nie zważający, jak tylko na własną korzyść i na własne dobro i tą jedynie miarą wszystko inne mierzący; zburzony zupełnie pokój domowy wskutek zapomnienia i zaniedbania obowiązków; węzły rodzinne rozluźnione i trwałość rodzin zachwiana; całe wreszcie społeczeństwo do głębi wstrząśnięte i ku zagładzie idące*. Głos papieża okazał się proroczy. Zagłada, którą przewidywał w okresie dwudziestolecia międzywojennego, stała się tragicznym faktem. Miliony ludzi zapłaciły życiem za nieposkromione pragnienia egoistów szukających jedynie własnego dobra.

Zadaniem katolików jest według papieża przygotowanie i przyspieszenie powrotu społeczeństw do najukochańszego Zbawiciela. Dokonać się to może przez pracę i działalność, także poprzez zajmowanie odpowiednich stanowisk w życiu społecznym. Papież ubolewa nad opieszałością i bojaźliwością dobrych ludzi, którzy nie sprzeciwiają się złu lub stawiają opór zbyt łagodnie, co skutkuje zuchwałstwem i hardością przeciwników Kościoła. Jeśli natomiast wszyscy wierni zrozumieją, że powinni cały czas dzielnie walczyć pod sztandarem Chrystusa – Króla, to z apostolskim zapałem będą starać się pojednać błądzących z Bogiem i stać na straży Jego praw. Trzeba też głośno wyznawać Chrystusa i mówić o Jego królowaniu, zwłaszcza na międzynarodowych zebraniach i w parlamentach, gdzie pomija się Go *niegodziwym milczeniem*.

Rozwijając konieczność publicznego świadectwa o naszej wierze w Pana Jezusa, encyklika *Quas primas* podkreśla rangę publicznego okazywania czci Chrystusowi Królowi: *Słusznie i sprawiedliwie można by powiedzieć, że lud chrześcijański, poruszony niebieskim natchnieniem, pragnie Tego Jezusa, którego ludzie niegodziwi, gdy do swoich przyszedł, przyjęć nie chcieli, wyprowadzić z zacisza i ukrycia świętych przybytków – i wiodąc Go w triumfalnym pochodzie po ulicach miasta, przywrócić Mu wszystkie prawa królewskie*. Tryumfalnym pochodem przywracającym Chrystusowi wszystkie prawa królewskie określa papież procesję eucharystyczną. W naszych polskich realiach form zewnętrznego manifestowania wiary nie brakuje, ale nie wolno nam też tracić czujności, gdy z naszych szkół znikają krzyże, gdy dokonują się profanacje przydrożnych kapliczek, gdy ktoś wykorzystuje bluźnierstwo jako dźwignię swojej kariery. Musimy wtedy reagować, gdyż zło żeruje na naszej bierności. Roztropnie i stanowczo, ale musimy reagować.

Z nauczania Piusa XI wynika jeszcze, że wszystkie stosunki w państwie powinny układać się na podstawie przykazań Bożych i zasad chrześcijańskich tak w wydawaniu praw i w wymiarze sprawiedliwości, jak i w wychowaniu i wykształceniu młodzieży w zdrowej nauce i czystości obyczajów. Doroczne obchody święta Chrystusa Króla mają więc przypominać osobom prywatnym i rządzącym o sędzie ostatecznym, na którym będziemy musieli zdać sprawę z obowiązku okazywania publicznej czci Chrystusowi i posłuszeństwa Jego nakazom. Chrystusowi i Jego prawu należy podporządkować swój umysł, wolę, serce i ciało, tak by osiągnąć najwyższą doskonałość i korzystając ze zbawienych skutków poddania się Panu osiągnąć ostatecznie życie wieczne.

Obecnie w Polsce pragniemy poprzez Jubileuszowy Akt Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana ponowić nasze oddanie Zbawicielowi, którego 1050 lat temu dokonali nasi przodkowie poprzez przyjęcie chrztu. Pragniemy rozpocząć wielkie dzieło odnowy moralnej naszego Narodu, który przed wiekami zrzucił pęta pogańskich grzechów, lecz w ciągu mijających stuleci często ulegał innym zniewoleniom duchowym. Sprowadziły je na nas nasze przyrodzone słabości oraz kłamliwe podszepty diabła, który uzurpuje sobie władzę nad światem i ludzkimi społecznościami. Oddani w niewolę Maryi Królowej Polski chcemy wyzwolić się z naszych grzechów narodowych i za przykładem świętych Polaków upaść przed tronem Jezusa, Króla królów. Oby nauczanie papieża Piusa XI, które do dziś dociera do nas za sprawą encykliki *Quas primas*, pomogło nam zrozumieć sens posłuszeństwa królewskiemu prawu Chrystusa i natchnęło nas do wytrwałej walki pod Jego sztandarem o królestwo Chrystusowe w Polsce.

Za: *episkopat.pl*

Z Encykliki *Quas primas* (Pius XI)

1. W pierwszej encyklice, wydanej na początku Naszego Pontyfikatu, do wszystkich biskupów, kiedy zastanawialiśmy się nad najważniejszymi przyczynami tych nieszczęść jakie przygniatają ludzi i z nimi się zmagają, wówczas otwarcie wskazaliśmy, iż tego rodzaju nawałnica zła nie tylko dlatego nawiedziła świat, ponieważ bardzo wielu ludzi usunęło Jezusa Chrystusa i Jego najświętsze prawo z własnych obyczajów i życia prywatnego, rodzinnego i publicznego; lecz także i w przyszłości nie zajaśnieje pewna nadzieja stałego pokoju między narodami, dopóki tak jednostki, jak państwa stronić będą i zaprzeczać panowaniu Zbawcy Naszego. Przeto wezwaliśmy, by pokoju Chrystusowego szukano w królestwie Chrystusowym i zapowiedzieliśmy, iż to zamierzamy uczynić, o ile to Nam będzie dane: a mianowicie, iż w królestwie Chrystusa nie można, naszym zdaniem, przyczynić się skutecznie do przywrócenia i utrwalenia pokoju, jak przywracając panowanie Pana Naszego. I zaiste jaśniejszą nadzieję lepszych czasów obudził w nas czy to dopiero powstały, czy też silniej rozbudzony, ów prąd wśród ludów ku Chrystusowi i Kościołowi Jego, w którym jedyne zbawienie: stąd też można było dostrzec, iż wielu z tych, co wzgardziwszy panowaniem Odkupiciela, stali się jak gdyby wygnañcami z Jego królestwa, przygotowują się spiesźnie i dojrzewają, by wrócić do obowiązków posłuszeństwa.

BŁOGOSŁAWIEŃSTWA ŚWIĘTA CHRYSZTUSA KRÓLA

30. Pozwólcie jeszcze, Czcigodni Bracia, że przy końcu encykliki, pokrótce zaznaczymy, jakich korzyści życzymy sobie i jakich się spodziewamy z tej publicznej czci Chrystusa Króla, tak dla dobra Kościoła i społeczeństwa świeckiego, jak i dla poszczególnych wiernych.

31. Zaiste kiedy będziemy oddawać cześć królowaniu Pańskiemu, powinniśmy przypomnieć to ludziom, że Kościół, jako społeczność doskonała,

ustanowiona przez Chrystusa, domaga się i to z prawa przyrodzonego, którego zrzec się nie może, pełnej wolności i niezależności od władzy świeckiej i, że w wykonywaniu powierzonego sobie od Boga urzędu nauczania, rządzenia i prowadzenia do wiecznego szczęścia tych wszystkich, którzy należą do królestwa Chrystusa, Kościół nie może zależeć od czyjejs woli.

Zarazem tę samą wolność winno państwo zostawić zakonom i zgromadzeniom, męskim i żeńskim, które są bardzo dzielnymi pomocnikami Pasterzy Kościoła i jak najbardziej przyczyniają się do rozszerzenia i utrwalenia królestwa Chrystusowego, już to zwalczając świętymi ślubami zakonnymi potrójną pożyteczność świata, już to przez dążenie do doskonalszego życia sprawiają, iż świętość owa, która według woli boskiego Założyciela ma zdobić i czynić znanym Kościół, wiecznie i wciąż, coraz to wspanialszym blaskiem promienieje i jaśnieje przed oczami wszystkich.

32. Doroczne zaś obchodzenie tego święta napomni także państwa, że tak jednostki, jak i władze i rządzący mają obowiązek czcić publicznie Chrystusa i Jego słuchać; przywiedzie im bowiem na myśl ów sąd ostateczny, na którym Chrystus, nie tylko usunięty z życia publicznego, lecz także przez wzgardę zlekceważony i zapomniany, bardzo surowo pomści tak wielkie zniewagi, ponieważ godność Jego królewska tego się domaga, aby wszystkie państwa tak w wydawaniu praw i w wymierzaniu sprawiedliwości, jak też w wychowaniu młodzieży w zdrowej nauce i czystości obyczajów zastosowały się do przykazań Bożych i zasad chrześcijańskich.

33. A nadto ileż przedziwnej mocy i cnót będą mogli zaczerpnąć wierni z rozważania tych rzeczy, aby dusze swoje kształtować według prawideł życia chrześcijańskiego. Albowiem jeżeli Chrystusowi Panu dana jest wszelka władza na niebie i na ziemi, jeżeli ludzie najdroższą Jego Krwią odkupieni, na mocy nowego niejako prawa podlegają Jego władzy; jeżeli wreszcie ta władza

obejmuje całą naturę człowieka, to jasną jest rzeczą, że nie ma w nas żadnej władzy, która by wyjęta była spod tego panowania.

Przeto powinien On królować w umyśle człowieka, którego obowiązkiem jest z zupełnym poddaniem się, niezachwianie i stale uznawać prawdy objawione i naukę Chrystusa; niech Chrystus króluje w woli, która powinna słuchać praw i przykazań Bożych; niech króluje w sercu, które wzgardziwszy pożytecznościami przyrodzonymi, winno nade wszystko Boga kochać i do Niego jedynie należeć; niechaj króluje Chrystus w ciele i jego członkach, które jak narzędzia, lub – że użyjemy słów św. Pawła Apostoła (Rz 6, 13) jako „zbroja sprawiedliwości Boga”, mają służyć do wewnętrznego uświęcenia dusz. A to wszystko, jeżeli zostanie wiernym gruntownie i jasno przedstawione do rozważania, o wiele łatwiej będzie można pociągnąć ich do najwyższej doskonałości.

Oby się to stało, Czcigodni Bracia, iżby także i ci, którzy są poza Kościołem, zapragnęli słodkiego jarzma Chrystusowego i przyjęli je dla swego zbawienia, a my wszyscy, którzy z miłosierdzia Opatrzności Bożej jesteśmy w Kościele, abyśmy nie ociążali, lecz gorliwie, z miłością i święcie, nosili to jarzmo; dostosowawszy zaś życie nasze według praw Królestwa Bożego, abyśmy się radowali obfitością zbawiennych owoców i uznani przez Chrystusa jako dobrzy i wierni słudzy, stali się uczestnikami wiecznej wraz z Nim szczęśliwości i chwały w królestwie Jego niebieskim.

34. To życzenie i pragnienie, niech będzie dowodem Naszej ku Wam, Czcigodni Bracia, ojcowskiej miłości przy zbliżającej się uroczystości Narodzenia Pana Naszego Jezusa Chrystusa; i jako zapowiedź łask bożych przyjmijcie apostołskie błogosławieństwo, którego Wam, Czcigodni Bracia, duchowieństwu i ludowi Waszemu, najmiłośniej udzielamy.

Źródło:

http://www.nonpossumus.pl/encykliki/Pius_XI/quas_primis/qp.php

Intencja różańcowa
od 13.11 do 11.12.2016 r.
Módlmy się,
za zmarłych członków
Kół Żywego Różańca
i za dusze w czyśćcu cierpiące.

Koła Żywego Różańca przy parafii św. Anny w Wilanowie, zapraszają na spotkania modlitewne w każdą drugą niedzielę miesiąca o godz. 16.00 w kanonii.

Serdecznie zachęcamy młodzież i dzieci do tworzenia Kół Żywego Różańca. Potrzebne informacje i materiały można uzyskać na comiesięcznych spotkaniach Kół. Zapraszamy :)

W każdy pierwszy wtorek miesiąca, zapraszamy rodziców na wspólną modlitwę w intencji dzieci, zwłaszcza tych, które odeszły od Boga i Kościoła na godz. 17.30. Msza św. w intencji rodziców i dzieci odprawiana jest w pierwsze wtorki miesiąca o godz. 18.00. Serdecznie zapraszamy.

Spotkania Legionu Maryi w naszej parafii św. Anny w Wilanowie mają miejsce w dzwonnicy, w czwartki o godz. 18.00. Serdecznie zapraszamy.

Osoby zainteresowane całkowitym oddaniem się Chrystusowi i dla Chrystusa, z miłości, w Niepokalanym Sercu Maryi poprzez odbycie indywidualnych rekolekcji (33 dni przygotowań) i przystąpieniem do Aktu Ofiarowania się Jezusowi Chrystusowi przez Maryję według św. Ludwika M. Grignion de Montfort prosimy o przesłanie swojego zgłoszenia na adres mailowy: oddani.Maryi@gmail.com

Wszelkie informacje, zgłoszenia, materiały formacyjne i aktualne informacje o rekolekcjach są dostępne u Ani Kozikowskiej tel. 609 146 445.

Chór parafialny „*Sanctae Annae*” zaprasza wszystkich chętnych, którzy chcieliby dołączyć do naszej śpiewającej wspólnoty na próby, które odbywają się w każdy wtorek w kanonii o godz. 18.30. Serdecznie zapraszamy.

Parafialna grupa Odnowy w Duchu Świętym zaprasza na spotkania modlitewne w każdy piątek. Spotykamy się w kościele na Mszy św. o godz. 18.00, po której trwamy na Adoracji Najświętszego Sakramentu w ciszy do godz. 19.30. Następnie uwielbiamy Boga, rozważamy Słowo Boże we wspólnocie. Każdy może przyjść i doświadczyć radości ze spotkania z Żywym Bogiem. Serdecznie zapraszamy.

Wspólnota „Miłosierdzia Bożego i Matki Bożej Miłosiernej” przy parafii św. Anny w Wilanowie, zaprasza na spotkania modlitewne w każdy poniedziałek o godz. 19.00 w dzwonnicy.

Zapraszamy do księgareni parafialnej
EFFATY
która mieści się w prawym
przedsiönku świątyni.

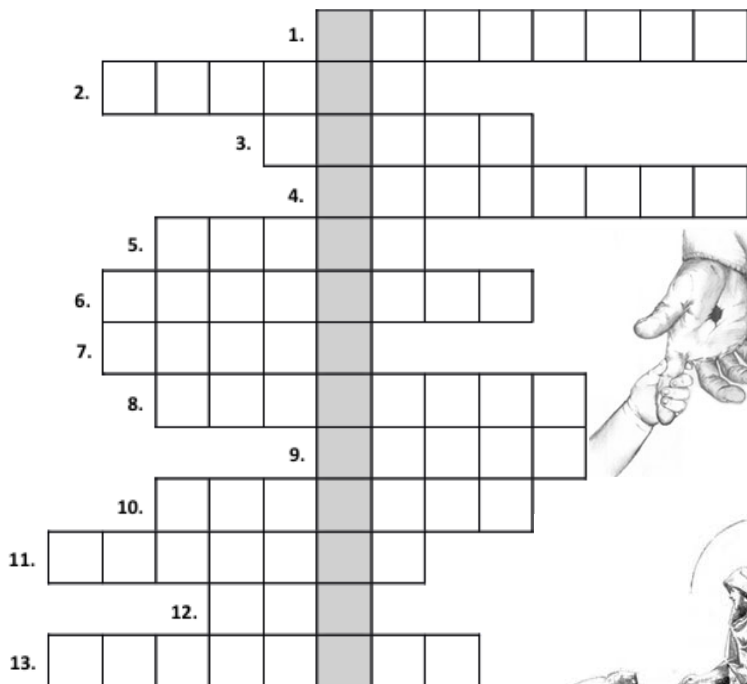
KĄCIK DLA DZIECI

Autor: **Maciej Lichota**

ZADANIE : Rozwiąż krzyżówkę.

1. Może być większa lub mniejsza np. ... św. Piotra na Watykanie.
2. „... na wysokości Boga” – hymn śpiewany w czasie Eucharystii w większość niedziel, święta i uroczystości.
3. 11 listopada przypada wspomnienie św. Marcina z ..., biskupa.
4. Pycha jest jednym z siedmiu grzechów
5. Imię świętego, którego wspomnienie obchodzimy 4 listopada.
6. Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych to inaczej Dzień
7. Księga używana podczas Mszy św.
8. „W niedziele i święta ... uczestniczyć we Mszy św. i powstrzymać się od prac niekoniecznych” – I przykazanie kościelne.
9. Kapłan nakłada go do błogosławieństwa Najświętszym Sakramentem.
10. „Nie ...” – V przykazanie Boże.
11. Imię świętego, którego święto przypada 30 listopada.
12. Imię świętego papieża, który rozpoczął Sobór watykański II.
13. Imię błogosławionej, którą w liturgii wspominamy 18 listopada.

Hasło:

XXXIII Niedziela Zwykła – 13 listopada 2016 r.

- Trwa Nowenna przed Jubileuszowym Aktem Przyjęcia Jezusa Chrystusa za Króla i Pana. Zostanie on uroczystie wypowiedziany 19 listopada br. w wigilię uroczystości Chrystusa Króla Wszechświata, w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach, a następnego dnia, w niedzielę 20 listopada w naszej parafii.
 - Dziś, w imieniu całej parafii LEGION MARYI dziękować będzie za matczyną opiekę Maryi Królowej Polski.
 - W poniedziałek, piąty dzień nowenny będzie prześlaniem za narodowe grzechy. Na ten dzień zapraszamy ŻYWE RÓŻANIEC.
 - We wtorek, szósty dzień nowenny będzie modlitwą o wyrzeczenie się złego ducha i wszystkich jego spraw. Zapraszamy CHÓR PARAFIALNY.
 - W środę, siódmy dzień nowenny, wierni przyrzekną, że będą pełnić wolę Jezusa Chrystusa Króla, zapraszamy RUCH RODZIN NAZARETAŃSKICH.
 - W czwartek, ósmy dzień nowenny wierni przyrzekną, że będą budować Królestwo Jezusa Chrystusa Króla w naszym Narodzie, zapraszamy AKCJĘ KATOLICKĄ.
 - W piątek, ostatni dzień nowenny będzie podsumowaniem dni modlitwy, a jego tematem będą słowa: „Chrystus Królem w całym Narodzie i Ojczyźnie”, zapraszamy BRACTWO ADORACYJNE.
- Dziś, na Mszy św. o godz. 10.00 gościć będziemy chór archikatedry lwowskiej im. Jana Pawła II. Po Mszy św. zapraszamy na krótki koncert.
- Spotkanie dla dzieci przygotowujących się do Pierwszej Komunii św. i ich rodziców odbędzie się o godz. 11.00 w kościele.
- Spotkanie członków Kół Żywego Różańca odbędzie się dziś o godz. 16.00, w Kanonii.
- Młodzież licealna, studencką i pracującą zapraszamy na spotkanie formacyjne w czwartek 17 listopada o godz. 19.00 do dzwonnicy.
- Wszystkich zainteresowanych rozważaniem Słowa Bożego zapraszamy na spotkanie z cyklu *Lectio Divina* w sobotę 19 listopada o godz. 19.00 do dzwonnicy.
- W związku ze świętem „Matki Bożej Miłosiernej”, wspólnota „Miłosierdzia Bożego i Matki Bożej Miłosiernej” zaprasza na spotkanie modlitewne połączone z adoracją Najświętszego Sakramentu w środę, 16 listopada o godz. 18.30 zaraz po Mszy św. wieczornej.
- Wspólnota „Miłosierdzia Bożego i Matki Bożej Miłosiernej” zaprasza na uroczyste zakończenie „Roku Bożego Miłosierdzia”, w następną niedzielę, 20 listopada o godz. 14.45. Spotkanie odbędzie się w kościele przed Najświętszym Sakramentem.
- W następną niedzielę obchodzić będziemy Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Po Mszy św. o godz. 13.00, przed wystawionym Najświętszym Sakramentem odmówimy Litanię do Najświętszego Serca Pana Jezusa i akt poświęcenia rodzaju ludzkiego Sercu Jezusowemu.
- W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
 - w czwartek, 17 listopada, wspomnienie św. Elżbiety Węgierskiej, zakonnicy;
 - w piątek, 18 listopada, wspomnienie bł. Karoliny Kózkówny, dziewicy i męczennicy;
 - w sobotę, 19 listopada, wspomnienie bł. Salomei, dziewicy.
 Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny składamy życzenia błogosławieństwa Bożego oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

**Uroczysta Msza św.
w intencji naszego
chóru parafialnego
„Sanctae Annae”
oraz artystów,
na stałe współpracujących
z naszą parafią.
20 listopada 2016
o godz. 10.00**

*Opieka artystyczna nad oprawą muzyczną -
parństwo Natalia i Leszek Kryżakowie*

Zapraszamy!

22 listopada
- wspomnienie
św. Cecylii -
patronki organistów chórzystów,
muzyków, zespołów wokalnomo-
muzycznych, muzyki kościelnej

10. W tym tygodniu przypadają następujące święta liturgiczne:
- w czwartek, 17 listopada, wspomnienie św. Elżbiety Węgierskiej, zakonnicy;
 - w piątek, 18 listopada, wspomnienie bł. Karoliny Kózkówny, dziewicy i męczennicy;
 - w sobotę, 19 listopada, wspomnienie bł. Salomei, dziewicy.
- Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny składamy życzenia błogosławieństwa Bożego oraz wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.

„Cóż ja jestem, a cóż Ty, o Panie, Królu chwały – chwały nieśmiertelnej. O serce moje, czy ty zdajesz sobie z tego sprawę, kto dziś przychodzi do ciebie? (...) To Król królów. Pan panujących. Przed Nim drży wszelka potęga i władza. On dziś przychodzi do mojego serca.” (Dzienniczek, 1810)

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny od poniedziałku do piątku
w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00

wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA

- Oddział w Warszawie,

ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa

Nr rachunku:

8716001374184684918000001

internet: www.parafiawilanow.pl

e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl

e-mail **Redakcji**: klimaty@parafiawilanow.pl

Wydawca

